

[Statsministeren]

betalingsbalancen over for udlandet, som er uacceptabelt stort. Det gør vi ikke, fordi vi har brugt mere, end vi har produceret. Det gør vi alene, fordi vi fortsat må betale renter og renters rente på den gamle gæld, som var oparbejdet i tiden frem til 1982.

Vore muligheder for at løse problemet med betalingsbalancen er imidlertid langt bedre end for fire år siden, fordi vi har fået gang i erhvervenes investeringer, og fordi vi har fået skabt en bedre balance mellem den offentlige og den private sektor.

Men væksten i eksportindtægterne har jo endnu ikke været stor nok. Dernæst har den kraftige stigning i investeringerne trukket en betydelig import af investeringsvarer med sig. Endelig har opsvinget mod forventning været ledsaget af et mærkbart fald i den del af indkomsten, der spares op i den private sektor.

Danmark er desværre det land i Vesteuropa, som har den laveste opsparing, og det er hovedårsagen til de fortsatte økonomiske problemer.

Det kraftige fald i opsparingen har givet sig udslag i en mængdemæssig stigning i forbruget på omkring 12 pct. i de sidste tre år, ikke mindst i form af en meget kraftig stigning for en række varige forbrugsgoder.

Underskuddet på betalingsbalancen i 1985 blev på 28 mia kr., og det bliver ikke mindre i år.

Derfor vil regeringen i dag fremlægge en samlet plan for en videreførelse og justering af den økonomiske politik med det sigte at styrke betalingsbalancen både på kort sigt og på længere sigt. Den bygger på en fortsat stram offentlig udgifts- og finanspolitik, fortsat lavinflationspolitik, fast kronekurs, styrkelse af den private opsparing, formindskelse af gældsætningen og en eksportfremmende erhvervs politik.

Vi vil fortsat fastholde et uændret realudgiftsniveau for både staten, kommunerne og amtskommunerne, så balancen mellem den private og den offentlige sektor kan blive forbedret yderligere.

Skal der afses midler til løsning af nye opgaver – og det skal der – må der derfor skaffes plads enten gennem besparelser på andre felter eller gennem en bedre ressourceanvendelse som resultat af den fornyelses- og moderniseringsproces, der i disse år foregår i den offentlige sektor. Det er den disciplin,

både staten, kommunerne og amterne må underkaste sig. Vi ønsker ikke en forringelse af den offentlige service, men vi ønsker løbende moderniseringer og omprioriteringer, så vi har en velfungerende offentlig sektor.

Regeringen er i foråret nået til en forståelse med de kommunale organisationer om et uændret aktivitetsniveau for de næste to år. Fælleserklæringen forpligter naturligvis begge parter. Regeringen forventer, at kommunerne lever op til det ansvar, de har påtaget sig med fælleserklæringen.

Det fremgår i øvrigt helt klart, at regeringen og Amtsrådsforeningen er enige om, at det inden for de aftalte rammer vil være muligt at reducere ventelisterne på sygehuse væsentligt.

Regeringen og kommunerne blev i maj enige om at optage forhandlinger, hvis der var overophedning i bygge- og anlægssektoren. Sådanne forhandlinger har regeringen nu indledt med kommunerne i fredags. Staten vil for sit vedkommende formindske bygge- og anlægsaktiviteten med ca. 15 pct.

Samtidig har regeringen anset det for nødvendigt at indføre et midlertidigt stop for igangsættelse af nye offentlige bygge- og anlægsarbejder. Det omfatter såvel staten som kommunerne og de koncessionerede virksomheder. Stoppet skal være kortvarigt og vil blive ophævet, så snart der er truffet en aftale om omfanget af de kommunale og amtskommunale anlægsbudgetter for 1987.

Det er helt afgørende for en positiv udvikling i de kommende år, at vi fortsætter lavinflationspolitikken.

Regeringen venter, at arbejdsmarkedets parter vil være i stand til gennem forhandling at løse overenskomstproblemerne. Vi tror, at parterne forstår det ansvar, de har over for betalingsbalancen, produktionen og beskæftigelsen – og dermed jo i sidste instans også for realindkomsterne.

Vi vil ikke afstikke nogen bestemt ramme for overenskomstresultatet. Men regeringen vil stærkt understrege, at jo snævrere en ramme parterne lægger, desto mere positivt vil det være for både betalingsbalancen, produktionen og beskæftigelsen – og desto bedre vil grundlaget blive for en stigning i realindkomsterne i de kommende år.

Erfaringerne fra de seneste år viser nemlig, at realindkomsterne er sikret bedre ved lavinflation end ved højinflation. I 1986 op-